

IN MEMORIJAM DRU. MARIJANU PLEMENTOM PUŠI U, piše Marijan Šola**IN MEMORIJAM DRU. MARIJANU PLEMENTOM PUŠI U
"NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA"****Toronto, Travanj 1983, br. (NO.) 266, piše Marijan Šola**

(Imam čast prepisati ovaj spomenuti članak iz dva razloga. **Prvi (1)** je da se skoro malo zna o pukovniku Hrvatskih Oružanih Snaga, HOS-a NDH dru. Marijanu Pušiću, a drugi je da je ovaj **Memorijam** napisao stari Ustaša i povratnik Marijan Šola koji je pristupio u Ustaški Pokret pod rednim brojem 242 i prisegu položio 4. siječnja 1934. Izvor: Bogdan Krizman "**Pavelić i Ustaše**", st. 257. **Drugi (2)** je da je stari Ustaša Marijan Šola jako lijepo napisao svoje uspomene i sjećanja sa pukovnikom Marijanom Pušićem. Prepisivaju i ovaj hvale vrijedan **Memorijam** u po potrebi ubaciti i donijeti neke izvore koje je stari Ustaša Marijan Šola namjerno ili nenamjerno izostavio. Ako je to Marijan Šola namjerno izostavio, to je donekle i razumljivo, jer je on ostao vjeran svojim načelima uz Poglavnika a protiv zadnjeg Zapovjednika HOS-a NDH generala Vjekoslava Maksa Luburića. Mile Boban, Otporaš.)

IN MEMORIJAM
DRU. MARIJANU PLEMENTOM PUŠI U

Evo još jedan čelik Hrvat i Hrvatski borac, pukovnik Hrvatskih Oružanih Snaga, Dr. Marijan Pušić, ostavi svoje kosti u tuđini, gradu New Yorku - daleko od svoje voljene Domovine Hrvatske. Preminuo je u urorak 1. veljače o.g. u "caledonian Hospital" u 89. godini života. Ostavi svoj život radio je za dobro svojeg naroda, a proglašenjem Nezavisne Države Hrvatske, dr. Marijan Pušić, zatvara svoju odvjetničku kancelariju i stavlja se na raspolaganje Glavnom Stožeru Hrvatskih Oružanih Snaga kao dobrovoljac. Ostavlja pero, Zagreb i mir i ide na teren u Bosnu i Hercegovinu da brani i štiti nezaštićena hrvatska sela i seljake od pobjesne srbske vojske i četničke zvjeri, a poslije i od jugoslavenske titove partizanske, koje su žarile i palile uzduž i poprijeko hrvatskih zemalja. Kroz četiri godine borbi sa palikom i koljačima, etnicima i jugopartizanima, i ni u jednoj borbi nije bio pobjeđen.

Eto, i nakon svih svojih pobjeda nad neprijateljem, morao je u svibnju na povlačenje sa ostalom vojskom i pukovnik Pušić sa svojom jedinicom povući se iz svoga omiljenog Zagreba i voljene Hrvatske, tužna i bolna srca, jer su mu pobjednici iz II. svjetskog rata predali Domovinu u ralice krvavog jugoslavenskog komunizma i pod jaram još krvavijeg Beograda.

Pukovnika Pušića, prvi put susrećem na poljani pred Dravogradom 13. svibnja 45., a drugi susret sa pukovnikom Pušićem bio je u izbjegličkom logoru Dachau, zapadna Njemačka. Tu u tom Logoru smo se i sprijateljili i ostali prijatelji sve do groba. Puk. Marijan Pušić je plemić po obiteljskoj lozi, a još je veći i plemić po duši, karakteru i svojoj dobroti i plemenitosti. Najviše mi se sviđao po svojoj skromnosti. Njegova skromnost pribavljala mu je kod naroda još više poštovanje, te je od svijeta u logoru, a i u Münchenu bio poštivan.

Nikada se Marijan nije tužio na svoj težki izbjeglički život, a niti je prigovarao za hranu, već bi, što dobije pojeo i šutio. Isto tako nikada se nije potužio na svoj krevet u podrtoj baraci. Sve je stojeći podnašao i bez srdnje bilo na koga. Vjerovao je, da će njegova Hrvatska opet postati slobodna i Nezavisna Država! I u tom uvjerenju, Marijan Pušić, ne znam, da li po Poglavnikovoj odredbi ili zamolbi, jer ga za to nisam pitao, pukovnik Pušić napušta logor Dachau i odlazi u Madrid na dužnost 5. Zbora, gdje se je uređivao časopis "Drina", koju je doktor Pušić uređivao pod imenom "Pukovnik Domagoj".

(To već nije istina. Pregledao sam prve brojeve "Drina" iz kojih se može saznati da je prvi broj "Drina" počeo izlaziti početkom 1951. godine, a da je bio glavni i odgovorni urednik Maks Luburić, general Drinjanin. Pukovnika Pušića se ne spominje skoro do prekida i razlaza Poglavnika/Luburić koncem 1955. Već u početku 1956. godine rascijep između Poglavnika i Luburića a je skoro bio neizlječiv, ne toliko poradi Luburićeva prekida, koliko poradi, kako se je tada o tome javno pisalo i govorilo "poradi Poglavnikova "vodstva" i Poglavnikove "okoline", kojem su u to vrijeme uz ostale bili i dr. Vjekoslav Vrančić i dr. Andrija Ilić. Pred sobom imam DRINU koja je posvećena "USTAŠKOJ PRAVDI", br. 1-3., God. VI. travnja 1956. u kojoj su general Drinjanin i pukovnik Pušić pokrenuli Hrvatski časni Sud u Barceloni za svibanj-lipanj 1956. godine u obranu vojnika NDH Srećka Rovera. Ta "Drina" br. 1-3 travnja 1956. od 83 stranice bi se trebala uveliko koristiti kada se bude poštena i trijezna povijest pisala o RAZLAZU POGlavNIK-LUBURIC. Prepisat u mali dio s druge stranice spomenute "Drine":

<https://otporas.com/odrazu-vremena-castni-sud-hrvatskog-narodnog-odpora-2/>

[ASTNI SUD HRVATSKOG NARODNOG ODPORA - otporas.com](https://otporas.com)

otporas.com

Na pitanje i razmišljanje onima koji vole čitati i razmišljati a ne uvijek u sebi i oko sebe gunđati... Otporaš.

"...Godinu 1955. smo pošli sa elanom i duhom ustaškog preporoda, jer smo slavili 25 godišnjicu Ustaškog Pokreta, krajem smo godine 1955. već bili označeni odpadnicima, a početkom nove godine, 1956., već smo javno u našim novinama "Hrvatska", sa potpisom Hrvatskog Državnog Poglavarara Dra. Ante Pavelića, obilježeni znakom sramote i izdajstva interesa hrvatskog naroda i ustaške oslobodilačke borbe."

Skoro svi članci i naslovi u ovoj "Drini" su potpisani: general Drinjanin i pukovnik Marijan Pušić. Zato razumijem starog Ustašu Marijana Šolu i njegov namjerni propust spomenuti tko je bio za etnik i glavni i odgovorni urednik časopisa "DRINA" od prvog broja 1951. godine pa sve do zadnje "DRINE" za života generala Drinjanina. Mile Boban, Otporaš.)

Naime, Poglavnik je u Madridu uspostavio središte političkog djelovanja u koje je još odredio i dva ministra. Postrojnika dr. L. Sušića i ministra dr. Andriju Ilića. Tako je pukovnik pušić dobio pojačanje u radu, a hrvatski nacionalisti u emigraciji sposobno i vjerno vodstvo Hrvatskoj i Poglavniku.

(Istini za volju treba ovdje reći da su dr. L. Sušić i dr. Andrija Ilić uz Nahida Kulenovića i druge bili u timu generala Maksa Luburića a za uređivanje "Drina". Sama enjenica o tome govori da je dr. Andrija Ilić bio vjenani kum generalu Maksu Luburiću u 19 studenoga 1953. godine. Dakle, tada, te 1953. godine svi su bili zajedno i radili zajedno. Od Maksove ženidbe sve malo po malo se pogoršava...Potrebno bi bilo prikriti pismo Maksa Luburića kojeg je on pisao 8 veljače 1965. godine prof. Mirki Mehešu. Iz sadržaja tog pisma nekima će mnoge stvari biti jasnije. Mile Boban. Otporaš.)

<https://otporas.com/jedno-pismo-maksa-luburica-za-sve-nas/>

JEDNO PISMO MAKSA LUBURICA ZA SVE NAS | Otporaš

otporas.com

JEDNO PISMO MAKSA LUBURICA ZA SVE NAS – HRVATE I NE

HRVATE. (Donosim ovdje jedno pismo u kojem se mi svi možemo na jedan ili drugi način naći.)

Dok je dr. Marijan Pušić živio u logoru Dachau zagledao se u bivšu inovnicu hrvatskog poslanstva u Njemačkoj, gdje je bio u logoru Bochem, a i ona u njega. Kada je Pušić stigao u Madrid nije zaboravio svoju simpatiju Nadu veći joj se javljao. Među vremenom i Nada je odselila, emigrirala u USA. Iz USA htjela je doći k sebi dopremiti svog zaručnika Marijana Pušića, ali joj američki zakon za useljavanje nije mogao želju ispuniti, jer nisu bili vjenani. Nada ne bude lijena sjedne na zrakoplov i u Španjolsku. Vjenala se sa Marijanom i nakon nekog vremena dopremi k sebi svog muža. Tako je dr. Pušić napustio Španjolsku i došao se u USA.

Treći moj susret sa pukom Pušićem bio je u gradu New Yorku. I to iznenađeno i neočekivano. 1965. pozvan sam od New Yorkskog ogranka hrvatski Domobrana, da održim govor na proslavi 10. travnja. Tu doznam, da se u New Yorku nalazi dr. Marijan Pušić. I dobri starješina ogranka Ante Nosić se ponudi, da će me odvesti do Pušića svojim samovozom, i tako je bilo. Ne znam da li je bilo toplije doček, prijem ili zagrljaj. Marijan i gospođa Nada su me tako toplo i srdačno primili i čestitali kao da sam im rođeni brat. Gospođa Nada se izpričala zbog malog i skromnog stanika, a nas dvojica i ne slušamo već obnavljamo uspomene iz prošlosti, vremena NDH i logora Dachau. I ovdje u New Yorku vidio sam Marijanovu skromnost. Iako je stanik mal i skroman od jedne sobe i kupaone, doktor Pušić je zadovoljan. Iz svoje skromnosti nije tražio nešto boljeg i većega iako je mogao, jer su obadvoje radili. Dakle, u skromnosti je ostao onaj isti kakvog sam ga poznao u logoru.

Jedini luksuz, ako se to može nazvati luksuzom bio mu je njegov brodić s kojim je plovio oko grada New Yorka i lovio ribe. Zadnji put sam ga posjetio prošle godine u svibnju mjesecu, ali je fizički sasvim bio iscrpljen. Više od dvije godine je bio prikovan uz krevet i nije mogao nikuda. Ali ga je njegova vjerna životna družica Nada služila i posluživala kao, što ga nitko ne bi tako posluživao osim rođene majke.

Eto je 1. veljače 1983. dogorijela i ugasila se svieća (život doktora marijana plemenitog Pušića), koja je godinama gorijela živim plamenom na braniku domovine Hrvatske. Neka ti je slava, čast i pokoj vječni branitelju Nezavisne Države Hrvatske - dr. Marijanu Pušiću. A njegovoj udovi nađi Pušiću ime moje obitelji i moje izražavamo duboku sućut.

Ustaša Marijan Pušić s nama je!
Marijan Šola.

*(Sve što bih zamolio cijenjene čitatelje da u ime uljudnosti pijeteta pročitajte ovaj
MEMORIJAM PUKOVNIKA MARIJANA PUŠIĆA.
Prepisao Mile Boban, Otporaš ponedjeljak 6 kolovoza 2018.)*